

**SYNOPSIS VAN DE ONDERWERPEN DIE DOOR DE REGISSEUR WORDEN
AANGEBODEN**
BISSCHOP JOSÉ VILAPLANA, EMERITUS BISSCHOP VAN HUELVA
TERUGTREKKING VAN DE FRATERNITEIT VAN SPANJE, AUGUSTUS 2023

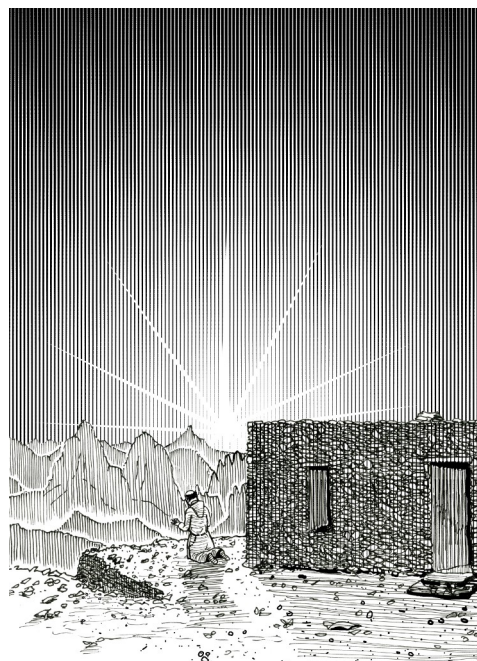
De onderwerpen die door bisschop Vilaplana worden aangeboden en gepresenteerd, zoals gebruikelijk, zullen te zijner tijd worden gepubliceerd in het Bulletin van de C. Jesus Caritas Vereniging van Spanje en zullen, ook te zijner tijd, beschikbaar worden gesteld aan geïnteresseerden op de website van de bovengenoemde vereniging die de verschillende broederschappen in Spanje samenbrengt.

Zondag 20. Welkom en diverse informatie

De retraite begon op dezelfde avond van zondag 20 augustus, na het diner, waar de directeur zijn meditatiepunten concentreerde rond de vraag: Wat wil U van mij, mijn God, op dit moment in mijn leven? Vraag die verwijst naar de bijbeltekst van Genesis 3:9: "De Heer God riep en zei tegen hem: "Waar ben je?" de aanwezigen uit te nodigen om op hun knieën het mysterie te overdenken, zoals broeder Charles de Foucauld ons adviseert, zonder "lessen te vragen", open te staan voor het kanaal van goddelijke barmhartigheid, rekening houdend met het feit dat "de discipel geen student is, maar discipelschap verband houdt met het volgen van de Meester.

Eerste dag, maandag de 21e

De eerste lezing was gewijd aan de bekering die vlucht voor wereldsgezindheid en die ons hele leven in beslag neemt. In een goed geciteerd citaat van kardinaal Lustiger, toen hem werd gevraagd naar de plannen en activiteiten van het bisdom Parijs, antwoordde hij: "Het prioritaire pastorale doel is mijn eigen bekering." Bekering dus als een onvoltooid proces, in verwijzing naar het boek van Margarita Saldaña, Carlos de Foucauld, de onvoltooid broer. Ook kostbaar is de oproep tot de tederheid van het hart, verwijzend naar het citaat van M. Ghandi die het voorbeeld gaf van rivierstenen die voortdurend in water baden, maar als ze open zijn, is hun hart droog. We moeten God om de genade van een barmhartig en goed hart vragen.

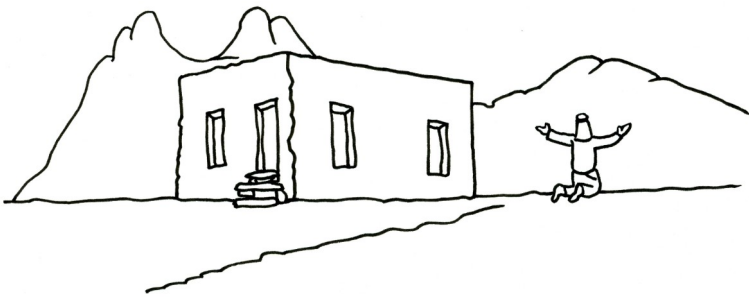

In de middag lag de meditatie in het verlengde van het thema bekering om dank te zeggen voor de mensen en situaties waarin we God zijn tegengekomen. In het geval van Charles de Foucauld, zijn neef mevrouw de Bondy, het verlangen om de waarheid te vinden en zijn vaste voornemen om religie te studeren, pater Huvelin,... Je moet weten hoe je moet kiezen door de banden te verbreken als Sint-Jan van het Kruis schreef: "Een vogeltje vliegt niet met kettingen of zijden draad" vandaar de uitnodiging om na te denken over hoe God in onze harten heeft gewerkt en hoe hard ook ons oordeel over anderen is (vgl. passage uit David en Nathan 2 Sam 12) en onze verwaarlozing in het spirituele leven die vernedering op menselijk niveau veroorzaakt. In deze laatste indicatie citeerde de directeur D. Bonhoeffer, een gevangene in het concentratiekamp Auschwitz, en zijn plan opgenomen in zijn boek Resistance and Submission, waar hij spreekt over het begin van

het einde, gezien de situatie van de gevangenen die, zodra alle hoop was gegrondvest, verloren, viel in de grootste verlatenheid en degradatie. In het licht van zulke situaties die de menselijke waardigheid kleineren, moeten we de Heer om een nieuw hart vragen (Ps. 50) en de discipline aanvaarden van wat essentieel is om nooit de zin van het leven te verliezen.

Tweede dag, dinsdag de 22e

Op de tweede dag luidde de voorgestelde zin als rode draad van de meditaties: "Ik dank u, Vader, omdat u deze dingen voor de wijzen verborgen hebt gehouden en ze aan eenvoudige mensen hebt geopenbaard" Sint Matteus (11,25-27)

De ochtendmeditatie draaide om God de Vader, met een merkwaardige voorafgaande observatie ontleend aan de weerspiegeling van pater Y. Congar. In de Hebreeuwse taal zijn er geen werkwoorden geloven of gehoorzamen. Als we zeggen dat we geloven, bedoelen we het leunen op God, het

zeggen dat God ons fundament is, dat de Heer de rots is. Aan de andere kant betekent gehoorzamen luisteren. Over goddelijk vaderschap wordt, zoals Benedictus XVI schreef, niet gesproken als gevolg van paternalisme of toeval, maar 'in iemand die aan mij heeft gedacht' en die ik Abba kan noemen. De twee zonen van de barmhartige Vader moesten op de een of andere manier hun Vader God herontdekken en Hij herschept hen (vgl. Lukas 15,11-31).

De middagmeditatie was gewijd aan de navolging van Jezus, waarbij het leven van Nazareth centraal stond. Broeder Charles zal schrijven dat 'liefde het grootste effect heeft bij navolging'. Het beste voorbeeld is Jezus Christus zelf, die nauw betrokken raakte bij het mysterie van de Incarnatie, alles aannam wat van ons is, behalve de zonde, en één werd zoals wij (vgl. hij werkte veilig in Sepphoris of omgeving) en de mensheid waardig maakte, soms gevallen (vgl. demonen van Gerasa Mc 5,1-20) in zulke belangrijke voorbeelden als de instelling van de Eucharistie en het wassen van de voeten. De liefde van Jezus Christus gaat tot het uiterste (vgl. "Niemand heeft een grotere liefde dan hij die zijn leven geeft voor zijn vrienden" Joh 15, 13. Zie offer van Isaak Gen 22, 1-19). Niets kan vergeleken worden met de zelfgave van Jezus Christus in de Eucharistie (vgl. de uitdrukking van Charles de Foucauld over "Eucharistische bestraling"). Willen wij Jezus Christus volgen? Laten we onszelf met hem configureren, laten we hem imiteren.

Dinsdagavond, van 22.00 uur tot 8.30 uur de volgende dag, was gewijd aan de eucharistische aanbidding, waarbij we in groepen bij de Heer waren om te eindigen met de lofzangen van de dag.

Derde dag, woensdag de 23e

Bij deze gelegenheid luidde de zinsnede die als rode draad door de meditaties van die dag werd voorgesteld: "In die tijd verscheen Jezus en zei tegen hen: Ga de hele wereld in en verkondig het Goede Nieuws aan de hele schepping" (Marcus 16:15).

De ochtendmeditatie draaide om God de Heilige Geest en de affirmatie "Ik geloof in de Heilige Geest, Heer en gever van leven." God is uniek, maar niet eenzaam (vgl. icoon van A. Rublev, 15e eeuw). Het mysterie en de missie van de Kerk worden in stand

gehouden door de Heilige Geest, hij is de bron van de hoop (Ez 37, 5: "Ik zal mijn geest over je uitstorten en je zult leven"). Wanneer de hoop ontbreekt, wordt de missie automatisch gedeactiveerd (vgl. Akte 16: "Hij leidt ons te midden van tegenspraak en mislukking"). Het apostolaat van vriendelijkheid is een grote dienst aan de missie, aangezien "we geen residu zijn, maar een overblijfsel." Als we bewust bezig zijn met "verspilling" boeien we niemand. De Kerk wordt nieuw leven ingeblazen door de werking van de Heilige Geest met de gaven en charisma's (vgl. heilige hervormers van de 16e eeuw) die ten dienste moeten worden gesteld van de broeders met een ware passie om eenheid te bereiken (vgl. brieven van Sint Ignatius van Antiochië) en dat houdt tegelijkertijd in dat we ons laten meeslepen door hun bewegingen, al was het maar om het pad "vrij te maken" (vgl. spirituele route van broeder Charles).

De woensdagmiddag was gewijd aan de presentatie van de zaligsprekingen.

Hoewel ze verspreid zijn over de evangeliën, vinden we ze bij Mattheüs en Sint-Lucas verzameld in twee bundels, ze gaan verder dan deze teksten die een verwijzing zijn naar het Evangelie. Wij zijn gezegend omdat God met genade naar ons kijkt. Het is de radiologie van het hart van Christus (christologische lezing) en tegelijkertijd zijn het stappen die ons naar het eeuwige leven leiden (antropologische lezing. Vgl. Sint Leo de Grote). We moeten het smalle pad volgen (vgl. Mt 7,14) om geluk te bereiken, en vermijden dat we naar zoet water zoeken in gebarsten reservoirs (Jr 2,13).

De gelukzaligheid van de armoede is gebaseerd op de goddelijke voorzienigheid die ervoor zorgt dat we ons arm voelen voor God (vgl.

"ontferm mij, zondaar" Lc 18, 9-14) en dat we de armen liefhebben, wat tot uiting komt in het delen van hun leven en hoop door hen laten eten (vgl. P.A. Chevrier, stichter van het Prado), armoede liefhebben (vgl. Mt 10), barmhartig zijn zoals de Vader, onze blik richten en ons hart afstemmen op anderen (vgl. Lc 6,36). Mercy kijkt naar de wond om hem te genezen: "Ik liep langs je heen en zei: leef!" (Ez 16,6-12); Barmhartigheid wordt getoond in de recreatie, in het begin opnieuw: "Je hebt medelijden met iedereen omdat je alles kunt" (Wijsheid 11:23). Barmhartigheid vereist een route, een pad van opvoeding van onze gevoeligheid (vgl. Lc 10, 25-37). Een voorbeeld uit het leven: een vrouw biedt aan om voor de zieken en ouderen in haar gemeenschap te zorgen. Ze accepteren haar en als eerste samenwerking sturen ze haar om een pakketje af te leveren bij een oude vrouw. Zodra de bestelling is afgeleverd, opent de oude vrouw de doos en kijkt naar de jas die ze bij de parochie had aangevraagd om zichzelf tegen de kou te beschermen. Het was zonder zorg in de doos geplaatst en was extreem gekreukeld. De ontvangende dame voelde zich verdrietig toen ze naar het kledingstuk keek en het in zo'n erbarmelijke staat aantrof. De parochiebemiddelaar zag de teleurstelling van de oude vrouw, zonder zeker te weten waarom die te wijten was. Ze was verrast. Bedachtzaam en met gebogen hoofd verliet ze dat huis. Hij liet zich door zijn hart meeslepen en ging naar een bloemist om wat bloemen te kopen met de bedoeling ze naar de oude vrouw te brengen. De verrassing van die vrouw die in eenzaamheid leefde was groot toen ze de deur weer opendeed en de dame van de parochie aantrof die een boeket rozen in haar handen droeg. Toen ze het geschenk ontving, riep ze met gevoel en tedere emotie uit: 'Echt, de jas was wat ik nodig had om me tegen de kou te beschermen, maar waar ik echt mijn hele leven op heb gewacht, is dit detail van genegenheid dat ik nu ontvang met deze bloemen.'

De zachtmoedige persoon is degene die je kunt vertrouwen. De Schrift geeft Mozes als voorbeeld van zachtmoedigheid (vgl. Num 12). Het Evangelie stelt Jezus Christus voor

als een nieuwe Mozes (sterk, zachtaardig, herder, lam,...) die het volk leidt (Joh 10) met kracht en zonder scherpe kanten, en het kwade overwint met de kracht van het goede (vgl. Rom 12, 21 ; 1 Petrus 2,23), zelfs wanneer men, indien nodig, meelijdt met de Kerk in haar onvolkomenheden (vgl. 1 Petrus 3,822).

"Hij die het ambt van vader op zich neemt, leert huilen" in de zin van Sint Jan van Ávila (Complete Werken van de Heilige Meester Sint Jan van Ávila, TV, BAC, p. 20). Een paradigmatisch voorbeeld van ontroostbaar huilen is de heilige Job. Tranen manifesteren ons lijden in de taak om vredesbouwers te zijn. Spontane tranen vloeien als we ons meer

concentreren op wat ons verenigt dan op de dingen die ons scheiden, waarbij we het instrument van vergeving gebruiken om de spiraal van geweld te doorbreken. Het doet ons denken aan de Afrikaanse wijsheid in de spreekwoorden: 'Geen enkele soldaat zou een ander neerschieten als hij naar zijn gezicht keek.' Om verder te gaan met de ware leer: «Ik keek er van een afstand naar en het leek op een boom. Ik keek hem aandachtig aan en hij zag eruit als een man. "Ik zette hem aan mijn tafel en hij leek wel mijn broer." Een hele taak die voor ons ligt en die vaak bestaat uit het 'ontwapenen van het woord' om alle vormen van dubbelhartigheid te vermijden door coherentie, juistheid van intentie en reinheid van genegenheid in onze arme levens te brengen.

De woestijndag begint met de kleine introductie van de nacht die, zoals Ernesto Cardenal zou schrijven in zijn verzameling psalmische gedichten, 'zelfs in mijn onbewuste zegen ik u, Heer.' We verzamelen de aanwijzingen voor reflectie voor de woestijndag in de volgende secties als vragen:

1 De woestijndag is een dag voor God, om ons ervan bewust te worden dat Hij de lucht is die we inademen en dat in de schoonheid en harmonie van de schepping Zijn creatieve hand zit "die de zon laat opkomen voor goed en kwaad,..." (Mt 5, 45-48).

2 Net als Sint Franciscus van Assisi voor de gekruisigde Sint Damianus voelen wij de behoefte om de Heer met al onze kracht te volgen en voelen we pijn voor de Kerk. Laten we in een klimaat van stilte en gebed luisteren naar hoe we kunnen helpen onze Kerk te herstellen. Zonder enige twijfel moeten we bij onszelf beginnen, zodat we vanuit de ervaring van God het Goede Nieuws van het Evangelie in onze wereld kunnen injecteren. Welke kenmerken heeft het leven van Nazareth voor ons en tot welke pastorale implicaties leidt het ons?

3 Broeder Charles was een rondtrekkende man in de volle zin van het woord, die door zijn permanente zoekende houding nooit bang was voor verandering. Tegelijkertijd stelde hij altijd veel eisen aan zichzelf. In de stilte van de woestijn vragen we ons opnieuw af: Heer, wat wilt u van mij? Welke stappen wil je dat ik zet in mijn christelijke en priesterlijke leven?

4 Het is raadzaam om van tijd tot tijd te heroverwegen hoe we het leven van Nazareth moeten vertalen naar ons leven als seculiere diocesane priesters. Is Nazareth een gids in mijn dagelijks leven, in mijn manier van leven, in mijn relaties, in mijn taak als evangeliewerker,...? Het zou van groot belang zijn om het levensproject vanuit de spiritualiteit van Nazareth te maken of te versterken.

5 Het is raadzaam om overdag de zaligsprekingen ter harte te nemen en ze met genegenheid door te nemen, zodat we het verlangen opwekken om ze te imiteren.

6 Laten we de hele dag voor de Heer de gezichten gedenken die we elke dag zien, en voor elkaar bidden.

Vierde dag, donderdag de 24. Woestijn. Sacrament van de boete

Vijfde dag, vrijdag de 25e

De zin die de regisseur aan het einde van de lofzangen voorstelde: "Ik ben Jezus die jij vervolgt." Handelingen 9/5. Jezus identificeerde zich met zijn Kerk. Terugtrekken eindigt niet net zoals de wereld niet eindigt in haar relaties en zorgen. De meditatie concentreert zich op het geloofsbelydenisartikel dat betrekking heeft op het geloof in de Kerk, dat, in de uitdrukking van de Heilige Vaders, vergelijkbaar is met de maan in die zin dat deze geen eigen licht heeft, maar dit eerder ontvangt van de zon.

We moeten een blik op de Kerk stimuleren die niet alleen in sociologische gegevens blijft bestaan, maar die ons ook naar een diepgaande blik op het geloof leidt. De dood van Jezus, "met gebogen hoofd, stierf hij" (vgl. Joh 19,30), zorgt ervoor dat de Kerk uit zijn zijde geboren wordt en Johannes verwelkomde Maria in zijn huis, wat betekent dat hij haar verwelkomde als het zijne (19). :26 -27).

Broeder Charles zal proberen een universele broeder te zijn, in de overtuiging dat broeders elkaar niet kiezen, maar elkaar vinden. Een goede broer is iemand die anderen serieus neemt, accepteert wie ze zijn en aanbiedt om samen te groeien. Onze broederlijke zwakte wordt de angst om een universele broeder te zijn zonder iemand uit te sluiten of af te wijzen, en deze krijgt vorm in degenen die het dichtst bij ons staan, in onze parochies en op onze gewone werkplekken, waar het moeilijk voor ons is om op te houden ouders te zijn om broeders te worden. We moeten de verleiding vermijden om ons volledig in beslag te laten nemen door te zien wat anderen voor mij doen en onszelf af te vragen wat ieder van ons voor anderen doet. De apostolische exhortatie Evangelii Gaudium is een prachtige weerspiegeling van ons missiewerk dat met vreugde wordt uitgevoerd.

De Maagd Maria is de moeder van de Kerk. Zij is de eerste discipel, de perfecte discipel omdat: "zij luisterde en vervulde" (Lc 11,27-28). Ze leidt ons naar Jezus Christus en markeert het uiteindelijke doel van het pad. Hij gaat dienen (Lukas 1:39-46); in vreugde weet ze hoe ze aandachtig moet zijn om behoeften te ontdekken die moeilijk te ontdekken zijn bij geluk (Joh 2,1-11); in pijn is hij sterk, naast de kruissteek mater (Jh 19:25). Haar leven wordt, zoals bij iedere moeder, verwezen naar haar Zoon: "Doe wat Hij je zegt" (Joh 2,5).

IESVS
+
♥
CARITAS

Manuel POZO OLLER